Vasile cel Mare la Botez
Regula [1]
Text - Traducere
Sursa: Textul original și traducerea Canonului provin din: Prodromos I. Akanthopoulos, „Codul Sfintelor Canoane”, ediția a 3-a, Vanias, Tesalonic 2006, pp. 450-455.

Unii susțin că Tainele schismaticilor conferă Harul lui Dumnezeu deoarece grupurile lor erau cândva ortodoxe. Cu toate acestea, Sfântul Vasile are o poziție diferită.

Text	Traducere

Chestiunea catarilor este una care a fost spusă mai înainte și bine ținută minte, aceea că, **văzând cum obiceiul fiecărei țări se pierde, fiind preocupați diferit de botezul lor, au înțeles apoi aceste lucruri.**
Cât despre pepuzini, nu am niciun motiv să-i cred și am fost uimit că marele Dionisie, care era canonic, a murit. **Căci anticii considerau că a fi botezat nu înseamnă a te abate de la credință.** De aceea, îi numeau erezii, schisme și secte. Erezii, cei care s-au abandonat complet și s-au înstrăinat de această credință, schismele, cei care au fost dezbinați între ei din anumite motive bisericești și probleme care nu sunt negociabile, și parasinagogele, acele adunări ținute de bătrâni sau episcopi nesupuși și de oameni needucați. Dar dacă, fiind examinat în eroare, a refuzat să îndeplinească slujba și nu s-a supus regulilor, ci a luat președinția și slujba pentru sine, iar unii, părăsind Biserica Catolică, au adunat un astfel de sinod; și schisma, care are o atitudine diferită față de pocăință față de cele ale Bisericii; și erezii, precum cele ale maniheilor și valentinienilor și marcioniștilor și acestor pepuzini, căci diferența este direct legată de aceeași credință în Dumnezeu.
<u>Era potrivit pentru cei de la început</u> , pe de o parte, ca ereticii să fie complet neascultători, iar pe de altă parte, ca cei care se despărțiseră, ca și cum ar fi fost încă din Biserică, să fie admiși, iar cei din parasinagoge, după pocăință și întoarcere, după ce s-au însănătoșit, să fie reintegrați în Biserică, astfel încât de multe ori chiar și cei care fuseseră în același grad cu cei neascultători, din cauza pocăinței lor, să fie admiși în aceeași rânduială.
Acești pepuzini sunt în mod clar eretici, căci au blasfemiat Duhul Sfânt, proclamând în mod nedrept și fără rușine mijlocirea lui Montanus și Priscila. Fie că sunt condamnați ca fiind îndumnezeitori ai

Deci, problema catarilor a fost menționată anterior și v-ați amintit corect că **trebuie urmat obiceiul fiecărei țări, deoarece cei care au fost implicați în ele la vremea respectivă au argumentat cu opinii diferite cu privire la botezul lor.**
Chestiunea referitoare la pepuzini mi se pare lipsită de sens; și sunt uimit cum i-a scăpat marelui Dionisie, deși era atât de expert în canoanele bisericii. **Căci anticii au hotărât că trebuie acceptat botezul care nu se abatea deloc de la credință;** din acest motiv, le numeau pe altele erezii, pe altele schisme și pe altele secte.
Erezii erau cei care se despărțiseră complet și se înstrăinaseră de credința însăși, în timp ce schismele erau cei care se certau între ei pentru anumite cauze bisericești și pentru probleme care puteau fi rezolvate; iar parasinagogile erau adunările ținute de bătrâni sau episcopi neascultători și de oameni neînvățați; de exemplu, dacă se dovedea că cineva a păcătuit și era exclus din slujirea sa și nu respecta regulile, ci revendica pentru sine președinția și slujirea, iar odată cu el unii plecau, abandonând biserica catolică, aceasta este parasinagogă; schisma înseamnă a se deosebi de membrii bisericii în chestiunea pocăinței; ereziile sunt, de exemplu, grupurile maniheilor și valentinienilor și marcioniștilor și pepuzinilor înșiși; deoarece diferența se referă direct la credința însăși față de Dumnezeu.
<u>Prin urmare, cei care s-au întâlnit inițial</u> pe această temă au decis să respingă complet botezul ereticilor, acceptând în același timp botezul celor care se separaseră, deoarece aceștia încă aparțineau bisericii; cei care aparțineau parasinagogelor, dacă se însănătoșeau printr-o pocăință și o întoarcere vrednică, să se reunească cu biserica, astfel încât de multe ori cei care plecaseră împreună cu cei neascultători și care aveau un anumit rang preoțesc să fie și ei primiți în aceeași

oamenilor, fie că sunt blasfemiați de Duhul Sfânt comparându-l cu oamenii și, prin urmare, pasibili de condamnare veșnică, pentru blasfemia de neiertat împotriva Duhului Sfânt. Ce motiv are botezul acestora să fie aprobat, al celor care botează în Tatăl și în Fiul și în Montanus și Priscila? Căci cei care nu au fost botezați în lucrurile care ne-au fost transmise, nu au fost botezați.
Așadar, chiar dacă acest mare Dionisie a trecut în neființă, nu trebuie să fim împiedicați să imităm eroarea, căci este nelalocul ei, din aceasta este evident și totul este clar, chiar dacă este considerată mică . **Și Catarii sunt și cei ai schismaticilor, dar este mai onorabil pentru antici, cărora le spun despre Ciprian și despre Firmilianul nostru, să-i supună pe toți cu un singur vot: Catarii și Engratias și Hidroparastatas și Apoaktitas** . Căci **începutul despărțirii a fost prin schismă, iar apostații Bisericii nu primiseră încă harul Duhului Sfânt asupra lor, căci transmiterea întreruperii slujbei a rămas** .
Căci cei care au plecat primii au primit hirotonii de la Părinți și, prin punerea mâinilor, au avut darul duhovnicesc. Dar cei care au plecat, devenind laici, nu aveau nici autoritatea de a boteza, nici de a hirotoni, și nici nu le era posibil să împărtășească altora harul Duhului Sfânt, pe care îl primiseră; căci , fiind botezați de laici, erau separați de aceștia , venind la Biserică pentru a fi purificați prin adevăratul botez al Bisericii .
Și, din moment ce este întru totul **potrivit ca cei care sunt în Asia , de dragul economiei** , să își accepte botezul, acesta să fie acceptat. Iar crima engratienilor, să înțelegem, este că, pentru a-i face inacceptabili pentru Biserică, ei înșiși au încercat să preîntâmpine botezul și, prin

rânduială, atunci când se pocăiau.
Prin urmare, pepuzinii sunt în mod clar eretici; căci au blasfemiat Duhul Sfânt dând în mod nepermis și fără rușine numele de Paraclet lui Montanus și Priscilei. Fie că sunt condamnați, pentru că îi îndumnezeiesc pe oameni, fie că insultă Duhul Sfânt comparându-l cu oamenii, sunt din nou vinovați de condamnare veșnică, pentru că insulta adusă Duhului Sfânt nu este iertată. Ce logică există, așadar, în a aproba botezul celor care botează în numele Tatălui și al Fiului și al lui Montanus și al Priscilei? Căci cei care nu au fost botezați conform tradiției noastre nu sunt botezați.
Prin urmare, dacă acest lucru i-a scăpat chiar și marelui Dionisie, nu trebuie să continuăm să imităm eroarea; căci absurdul devine de la sine complet evident și clar pentru toți cei care au chiar și puțină rațiune . **Catarii aparțin și ei schismaticilor, dar anticii au decis, adică adepții lui Ciprian și ai lui Firmilian al nostru, să-i supună pe toți unei singure decizii, și anume pe catari, encratiți, hidroparastatiți și apostatiți. Căci începutul separării a fost odată cu schisma; dar cei care au apostaziat din biserică nu mai aveau harul Duhului Sfânt asupra lor; căci transmiterea a încetat, deoarece continuitatea a fost întreruptă .**
Cei care au plecat primii fuseseră hirotonișI de Părinți și primiseră darul spiritual prin punerea mâinilor; dar cei care s-au despărțit au devenit laici și nu aveau nicio autoritate nici de a boteza, nici de a hirotoni, nici nu puteau da altora harul Duhului Sfânt, pe care ei înșiși îl pierduseră. Prin urmare, din moment ce cei botezați de ei sunt botezați de laici, au rânduit ca aceștia să vină la biserică și să fie purificați din nou cu adevăratul botez al bisericii.
Însă, întrucât **unii din Asia au hotărât în unanimitate să accepte botezul lor de dragul binelui comun ,** acesta să fie

urmare, și-au pervertit propriul obicei. Cred că, din moment ce nimic nu este spus clar despre ei, s-a cuvenit să ignorăm botezul lor, chiar și pe cei care, primindu-l de la ei, au fost vrednici ca Biserica să-i boteze.
Dacă aceasta este o piedică pentru întreaga economie, este totuși utilă obiceiului și economiei Părinților, pe care o urmăm. Mă tem că, deoarece **intenționăm să-i facem pe cei leneși în privința botezului, îi vom împiedica pe cei care sunt mântuiți prin strictețea propunerii.** Dar dacă păstrează botezul nostru, să nu ne discrediteze acest lucru; căci nu suntem responsabili pentru ei prin har, ci lucrăm **strict după reguli** . Și să se scrie peste tot că cei care vin din botezul lor trebuie folosiți de credincioși, adică și astfel să se apropie de mistere. Am aflat, de asemenea, că frații lor, despre Zoin și Saturninus, care erau din acel ordin, au fost admiși pe scaunul episcopal, astfel încât cei atașați acelui ordin să nu mai poată fi deosebiți de Biserică, deoarece unele dintre regulile comuniunii erau stabilite pentru ei, prin admiterea episcopilor.

acceptat. Trebuie însă să înțelegem crima encratiților, aceea că au încercat să-i împiedice pe adepții lor să fie acceptați de biserică cu propriul lor botez și, din acest motiv, și-au pervertit obiceiul. Prin urmare, cred că, din moment ce nimic nu a fost stabilit clar cu privire la ei, ar trebui să considerăm botezul lor invalid și, dacă cineva a fost botezat de ei, când vine la biserică, ar trebui să-l botezăm.
Dacă însă aceasta va fi un obstacol pentru ordinea generală a Bisericii, trebuie să folosim din nou obiceiul și să urmăm exemplul Părinților care au reglementat problemele noastre. Căci mă tem că, la un moment dat, **dorind să-i descurajăm în privința botezului, am împiedica pe cei care vor să fie mântuiți prin severitatea deciziei;** iar dacă își păstrează botezul nostru, să nu ne întristeze acest lucru; căci nu suntem obligați să le facem o favoare, ci să slujim **exactității regulilor.** Și în orice fel să se respecte forma, astfel încât cei care vin (la biserică) după botezul lor să poată fi unși în siguranță înaintea credincioșilor și astfel să se apropie de mistere. Și știu că pe frații care erau urmași ai lui Zoin și Saturnin, în timp ce erau din acea facțiune, i-am primit în scaune episcopale; prin urmare, pe cei care erau legați de facțiunea lor nu-i mai putem separa de biserică, deoarece prin acceptarea episcopilor lor, este ca și cum am formulat o regulă de „comuniune” cu ei.